

## Arrest

nr. 292 851 van 16 augustus 2023  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM  
Adolphe Lacomblélaan 59-61/5  
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. TRIGAUX, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché A. BORTOLAZZI, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2020 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 september 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) echter vernietigd (RvV 25 april 2022, nr. 271 820).

Op 5 mei 2022 beslist de gemachtigde andermaal dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Bij arrest met nummer 281 173 van 30 november 2022 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 5 mei 2022 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nummer 281 173 van 30 november 2022 verwerpt de Raad het beroep dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 12 december 2022 beslist de gemachtigde andermaal dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk is. Dit is de eerste bestreden beslissing, die per aangetekend schrijven van 20 december 2022 aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“(…)

*Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.04.2020 werd ingediend en op data van 09.05.2022, 31.05.2022 en 03.06.2022 werd geactualiseerd door :*

*W., T. (...) (R.R.: xxx)*

*nationaliteit: Ethiopië*

*geboren te A. A. (...) op 23.12.1961*

*adres: (...)*

*in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.*

*Redenen:*

*De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.*

*Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 21.01.2004 met een beslissing niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure - namelijk zes maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)*

*Uit de studie van het administratief dossier blijkt dat hij op 12.04.2005 een aanvraag tot verblijfsmachtiging op basis van artikel 9.3 indient, die negatief wordt afgesloten op 30.05.2008 en gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 26.06.2008. Zijn eerste aanvraag op basis van artikel 9bis, ingediend op 04.10.2009 wordt op 07.12.2009 afgesloten omdat zij niet op de geijkte wijze (via de gemeente) werd ingediend. Zijn tweede aanvraag 9bis, ingediend op 05.12.2009, wordt negatief afgesloten op 22.04.2015 en gaat gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 12.05.2015. De RVV bevestigt deze beslissing op 17.01.2018. Betrokkene dient geen enkele aanvraag tot verblijfsmachtiging meer in tot huidige aanvraag 9bis.*

*Betrokkene beroept zich als buitengewone omstandigheid op het feit dat een terugkeer in strijd zou zijn met zijn recht op een gezins- en privéleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Hij wijst erop dat het doel van artikel 8 EVRM is om het vertrouwd netwerk te beschermen dat zich rond een persoon ontplooit en stimuleert, verzorgt en helpt ontwikkelen. Hij benadrukt in dit kader dat hij sinds 2003 in België verblijft en dat er sprake is van een bijzonder niveau van integratie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In*

beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene geen familieleden heeft in België. De naaste familieleden van betrokkene, met name zijn drie meerderjarige kinderen, zijn broers en zussen verblijven in Ethiopië. Hoewel betrokkene vermeldt dat hij door zijn kinderen verstoten zou zijn, legt hij hiervan geen bewijzen voor. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Uit de voorgelegde stukken bij huidige aanvraag 9bis blijkt dat mijnheer reeds jarenlang vrijwilligerswerk doet bij verschillende organisaties evenals bij de Ethiopisch evangelische kerk en binnen deze organisaties zeer gewaardeerd wordt. Betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen voor die dit engagement ondersteunen. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene wenst zich nadrukkelijk te beroepen op zijn rol als sleutelfiguur in de Ethiopische Kerk te Antwerpen waarbij hij erop wijst dat verschillende essentiële diensten in zijn afwezigheid niet zouden kunnen doorgaan. Het wegvallen van een leider van de kerk zou een nefaste impact hebben op de kerkgangers. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). We wijzen er verder op dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om zich te nestelen in illegaal verblijf waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij zich bevindt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om, zoals dat vermoedelijk ook reeds gebeurde in de corona-periode, via allerlei moderne communicatiemiddelen zijn contacten met de kerkgemeenschap te onderhouden.

De verzoeker voert tevens de schending aan van het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het Handvest, zoals gesteld in artikel 51, is evenwel enkel van toepassing in zoverre Unierecht ten uitvoer wordt gelegd, wat het geval is wanneer een nationale regeling binnen het toepassingsgebied van het Unierecht valt (HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, § 21), zodat er een aanknopingspunt met het Unierecht dient te zijn, terwijl huidige beslissing, die genomen wordt in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat geen omzetting vormt of toepassing is van Unierecht, noch anderszins aanknoopt bij het Unierecht (zie infra), niet valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht (cf. HvJ 26 februari 2013, C-617/10, Akerberg, §§ 22-23). Bijgevolg is het Handvest in deze niet van toepassing (RVV, arrest nr 246626 van 22 december 2020).

Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar Ethiopië een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM vanwege het risico op vervolging dat hij daar zou lopen. Verzoeker haalt aan dat hij van Amhaarse origine is en op basis daarvan discriminatie en uitsluiting zou ervaren en dat deze discriminatie en agressie ten aanzien van Amharas prevalent zou blijven. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een artikel in *Journal of Peace Research* vol. 50 nr.1 van april 2018 "Ethnic Cleansing in Ethiopia", een verslag van Amnesty International dd. 08.06.2018 "Government must protect victims of escalating ethnic attacks", een verslag van Freedom House: *Freedom in the world 2020 - Ethiopia* dd. 04.03.2020, het 'World report 2022-Ethiopia' van Human Rights Watch, 'COI-focus - Ethiopië - de algemene situatie in Addis Abeba' van het CGVS dd. 28.03.202, 'Position on return to Ethiopia' van UNHCR van maart 2022, 'Report 2021/22: the state of the world's human rights, Ethiopia 2022' van Amnesty International, 'Freedom in the world 2021- Ethiopia' van Freedom House, een krantenartikel van de BBC dd. 27.05.2012, 'Ethiopi, Tigray Forces summarily execute civilians' van Human Rights Watch dd. 09.12.2021, een krantenartikel uit de *Addis Standard* dd. 21.02.2022, een krantenartikel van Borkena dd. 17.04.2021 en een krantenartikel van Al Jazeera dd. 11.03.2022. Betrokkene beweert dat hij vreest voor discriminatie, vervolging en uitsluiting indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging, discriminatie en uitsluiting volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk en concreet bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing naar algemene rapporten en verslagen blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen (RvV, 27 jul. 2007, nr 1.018). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies zou geven voor Ethiopië, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Ethiopische nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Volledigheidshalve merken we op dat de FOD buitenlandse Zaken geen negatief reisadvies geeft voor Addis Abeba, de regio van herkomst van betrokkene, en bovendien stelt dat de situatie in Addis Abeba over het algemeen kalm is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij geen banden meer heeft met Ethiopië maar dat zijn volledige omgeving en leefwereld Belgisch zouden zijn. Hij wijst erop dat hij reeds lange tijd gescheiden is van zijn vrouw daar, ter staving waarvan hij zijn echtscheidingsakte voorlegt. Hij benadrukt dat hij in een totaal isolement terecht zou komen wat emotioneel erg zwaar en pijnlijk zou zijn en dat hij niet over een job zou beschikken, dat hij bovendien in Ethiopië reeds de pensioenleeftijd bereikt zou hebben en dus niet meer zou kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou

kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 41 jaar in Ethiopië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd, zijn teniet gegaan zijn (RVV arrest 221362 van 05.06.2020). Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene samen met zijn ex-vrouw drie kinderen heeft (°1994, °1996 en °2002) die allen dus reeds meerderjarig zijn, daarnaast heeft hij ook vijf zussen en twee broers die in Ethiopië wonen (zoals blijkt uit de verklaringen afgelegd tijdens de asielprocedure). Bij zijn aanvragen 9bis ingediend in 2009 maakte betrokkene uitdrukkelijk melding van zijn echtgenote en drie kinderen, in die mate zelfs dat de aanvraag mee voor hen ingediend werd (maar niet in overweging werd genomen daar zij niet in België verbleven). In huidige aanvraag 9bis beweert hij verstoet te zijn door zijn vrouw en kinderen maar hij legt hiervan niet het minste begin van bewijs voor. Het gaat slechts om een loutere bewering; Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene in totaal isolement zou komen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op de huidige COVID-19 pandemie die heerst waarbij elke verplaatsing een risico zou inhouden en daarom ten strengste wordt afgeraden. Een terugkeer naar Ethiopië zou in die zin onverantwoord zijn. Hij wijst erop dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt om de verplichte quarantaine bij aankomst in Ethiopië te bekostigen. Hij wijst er verder nog op dat hij een verhoogd risico loopt op COVID-19 indien hij dient te reizen en zich in de publieke ruimte te begeven. Hij zou omwille van zijn leeftijd (60 jaar) tot een risicogroep behoren. Vooralsnog moet de corona-pandemie echter worden beschouwd als een probleem van tijdelijke aard waarvan kan worden verondersteld dat deze ooit voorbijgaat. De coronapandemie is een wereldwijd fenomeen, waarbij ook dagdagelijkse handelingen in België - zoals bijvoorbeeld het reizen met het openbaar vervoer - een zekere kans op een besmetting met zich mee brengen. Dus ook in België loopt verzoeker een kans om besmet te geraken. Dat verzoeker een vliegreis naar Ethiopië bijzonder moeilijk blijft vinden, maakt nog niet dat dit zo is. (RVV, arrest nr 270380 van 24.03.2022). Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat de reisbeperkingen van die aard zijn dat hij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar het land van herkomst (RVV, arrest nr 246450 van 18 december 2020). Zo toont hij bijvoorbeeld niet aan dat er geen vluchten zijn of dat zijn reis als een niet-essentiële verplaatsing zou worden beschouwd, te meer gelet op de verplichting om uitvoering te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten (RVV, arrest nr 245338 van 1 december 2020). Volledigheidshalve merken we op dat uit de informatie van de FOD Buitenlandse Zaken blijkt dat reizen naar Ethiopië mogelijk zijn mits het voorleggen van een negatieve COVID-test OF een herstel certificaat OF een volledig vaccinatiebewijs, een quarantaine is niet meer vereist. We benadrukken bovendien dat de terugkeer van betrokkene naar het land waarvan hij de nationaliteit heeft, een andere situatie uitmaakt dan het uitvoeren van toeristische reizen of andere niet-essentiële reizen van personen naar een ander land dan het land waar zij gewoonlijk en rechtmatig verblijven (RVV, arrest nr 251314 van 22.03.2021). Betrokkene toont niet aan dat hij als Ethiopische onderdaan vruchteloze pogingen heeft ondernomen om naar Ethiopië terug te keren om volgens de gewone procedure zijn aanvraag in te dienen.. Noch toont hij aan dat hij tijdens zijn reis de nodige hygiënemaatregelen niet zou kunnen respecteren, noch dat hij de hygiënemaatregelen niet zou kunnen toepassen in zijn land van herkomst. Betrokkene toont aldus niet aan dat hij een verhoogd risico loopt bij een terugkeer naar Ethiopië. Bovendien, indien verzoekende partij in Ethiopië of onderweg naar Ethiopië toch besmet zou geraken, dan nog blijkt niet dat hij tot een risicogroep behoort noch blijkt dat hij in Ethiopië verstoken zal blijven van de benodigde medische zorgen (RVV, arrest nr 245440 van 4 december 2020). Betrokkene verwijst naar zijn leeftijd waardoor hij tot een risicogroep zou behoren maar betrokkene is 61 jaar terwijl het personen ouder dan 65 jaar zijn die een risicogroep vormen (bron: Sciensano). De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de coronacrisis in zijn geval een buitengewone omstandigheid uitmaakt die rechtvaardigt dat de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in België ingediend moet worden (RVV arrest 241788 van 30 september 2020).

*Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.*

*Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en dat er geen sprake is van enige manifeste of opzettelijke fraude in hoofde van verzoeker, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.*

*Het feit dat betrokkene een arbeidscontract voorlegt en hier tewerkgesteld zou kunnen worden in een knelpuntberoep, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 21.01.2004 verviel op dat ogenblik reeds zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.*

*Betrokkene beroept zich nadrukkelijk op zijn uitzonderlijke integratie en lang verblijf als buitengewone omstandigheden. Echter, deze elementen kunnen niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden aangezien zij behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat "omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend." (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat ze door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019). Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat hij zich in illegaal verblijf bevond en dat hij het grondgebied diende te verlaten waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat hij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor hij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021). Het feit dat de verzoeker lange tijd op illegale wijze in België verbleven heeft en zich intussen heeft geïntegreerd, is uitsluitend aan diens eigen toedoen te wijten en kan niet in aanmerking worden genomen (cf. RvS 7 oktober 2003, nr. 123.942; RvS 25 mei 2007, nr. 171.554, RVV arrest nr 266913 van 18.01.2022).*

*De elementen van lang verblijf en integratie (met name dat betrokkene sinds 2003 onafgebroken in België zou verblijven, dat hij dus al achttien jaar in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een bijzonder niveau van integratie, dat hij reeds vanaf 2004 inspanningen zou leveren om zowel het Engels als het Nederlands onder de knie te krijgen, dat hij vandaag het Engels en het Nederlands dan ook volledig zou beheersen, dat hij zich het Nederlands helemaal eigen gemaakt zou hebben, dat hij sinds 2006 vrijwilligerswerk zou uitvoeren, dat hij een geëngageerd persoon zou zijn die vooruit wil in het leven en*

*een handje wil toesteken waar nodig, dat hij door zijn warme karakter en harde werklust als vrijwilliger zou kunnen rekenen op de bijstand van vrienden en organisaties, dat hij een erg betrokken lid zou zijn bij de Ethiopische Evangelische Kerk te Antwerpen waar hij onmisbaar zou zijn, dat hij meteen ingeschakeld zou kunnen op de arbeidsmarkt door zijn enorme ervaring en kennis in de keuken en horeca, dat hij niet ten laste zou vallen van de sociale zekerheid, dat hij een aanwinst zou zijn voor de Belgische maatschappij, dat hij een deelcertificaat Engels voorlegt evenals twee deelcertificaten Nederlands, twee resultatenbladen van de cursus Nederlands, een attest van Nederlandse lessen in schooljaar 2015-2016, twee attesten van vrijwilligerswerk dd. 08.11.2006 en dd. 02.09.2009, een getuigschrift vormingsweek 'verlichtend' dd. 17.12.2007, verschillende getuigenverklaringen, twee attesten van gekendheid, een arbeidsovereenkomst dd. 12.02.2020, twee vrijwilligersovereenkomsten dd. 19.09.219 en d. 12.03.2019, een vrijwilligerscontract met Z. (...), een doopattest dd. 28.01.2006, verschillende foto's van betrokkene, een certificaat van de workshop 'toekomstoriëntering door vermindering van stress' en zijn Ethiopische diploma's) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).  
(...)"*

Op 12 december 2022 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die aan de verzoeker per aangetekend schrijven van 20 december 2022 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

*"(...)  
De heer:*

*Naam, voornaam: W. T. (...)  
geboortedatum: (...).1961  
geboorteplaats: A. A. (...)  
nationaliteit: Ethiopië*

*wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*

*binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.*

#### **REDEN VAN DE BESLISSING:**

*Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:*

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:  
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.*

*Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).*

*Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:*

*Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat er sprake is van minderjarige kinderen.  
Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.  
De gezondheidstoestand : Noch uit het administratief dossier noch uit de aanvraag 9bis blijkt dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen.*

*Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.  
(...)"*

## 2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 *iuncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

### 3.1.1. Het tweede middel wordt als volgt onderbouwd:

*“Bij gebrek aan een volledig administratief dossier oordeelde Uw Raad dat de beslissing van verweerder van 23 september 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, vernietigd wordt (RvV, 25 april 2022, nr. 271.820).*

*Vervolgens werd een nieuwe beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9 bis genomen op 5 mei 2022 evenals een bevel om het grondgebied te verlaten, amper vier werkdagen na voornoemd arrest, die zo goed als identiek zijn aan de vorige weigeringsbeslissing van 23 september 2021;*

*Dat de beslissingen van 5 mei 2022 werden vernietigd in het arrest van Uw Raad van 30 november 2022 waarna na amper acht werkdagen op 12 december 2022 de nieuwe bestreden beslissingen werden genomen, waarvan de motivering ook quasi identiek is aan als aan de vorige bestreden beslissingen, met uitzondering van enkele paragrafen, zodat de motivering van het vorige verzoekschrift hernomen moet worden.*

### *Eerste onderdeel*

*“Ten eerste stelt verweerder onterecht dat de integratie en het lang verblijf van verzoeker geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken.”*

*“Echter, op deze manier hanteert verwerende partij een te beperkte invulling van wat buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kunnen zijn.*

*De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69).*

*Op dat punt moet verzoeker aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging te vragen.*

*Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.*

*Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling ‘buitengewoon’ nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.*

*In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert, kunnen ook een verregaande integratie en langdurig verblijf ertoe leiden dat een terugkeer naar het land van herkomst buitengewoon nadelig of bijzonder moeilijk is. In casu leidt de integratie en het langdurig verblijf van verzoeker er o.a. toe dat hij amper nog banden heeft met zijn land van herkomst en het dus voor hem moeilijker is om terug te keren omdat hij er bij niemand terecht zou kunnen en er geen netwerk meer heeft. Ook zou verzoeker verplicht worden om de engagementen die hij in België is aangegaan, stop te zetten.*



*Zelfs al zou Uw Raad aanvaarden dat integratie enkel in zeer uitzonderlijke gevallen als buitengewone omstandigheden kan worden aanvaard, zoals verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, dan nog is dit het geval in de situatie van verzoeker. Hij zal bijvoorbeeld zijn leiderschap binnen de Ethiopische Evangelische kerk niet verder kunnen uitoefenen.*

*De integratie en het langdurig verblijf van verzoeker behoren niet enkel tot de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis Vw., maar kunnen ook buitengewone omstandigheden vormen. Daarom moeten ze ook in de ontvankelijkheidsfase worden beoordeeld, quod non.*

*Uw Raad oordeelde in verschillende arresten dat ook integratie en langdurig verblijf buitengewone omstandigheden kunnen vormende. Zie o.a. RvV 238.431 van 13 juli 2020.”*

*Dit gegeven wordt diverse malen door uw Raad bevestigd (RvV, 28 november 2016, nr. 178.496; RvV, 30 januari 2013, nr. 96.112; RvV, 17 oktober 2013, nr. 112.181).*

*In de bestreden beslissing citeert verweerder dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld.*

*Niettegenstaande het bovenstaande, past verweerder dit niet toe in het huidige geval.*

*In de aanvraag van 1 april 2020 zet verzoeker uiteen dat hij vrijwilligerswerk in drie verschillende verenigingen in Antwerpen uitoefent, reeds sedert 2006 tot op heden:*

- *Zo is hij vrijwilliger bij F. D. (...), een vereniging en koepelorganisatie die de armsten van onze samenleving ondersteunt. Hij kookt regelmatig voor 20 à 25 mensen in armoede;*
- *Hij is de leider van de geloofsgemeenschap van de Ethiopische Evangelische Kerk Antwerpen, waarbij hij verantwoordelijk is voor het gebed elke vrijdagavond, alle bezoek regelt en instaat voor het welzijn van de leden van de kerk. Hij is er onmisbaar.*
- *Hij is vrijwilliger bij de vereniging Z. (...) vzw, waar hij verantwoordelijk is voor het maken van soep, de bediening en logistiek. Deze vereniging werkt rond inclusie voor mensen met een fysieke beperking.*

*De vele getuigenverklaringen van Belgen bevestigen het bovenstaande, waarbij zij telkens in de verf zetten dat verzoeker een meerwaarde vormt voor onze maatschappij, hij actief meehelpt om onze samenleving warmer te maken, hij een uitgesproken belangstelling heeft voor zijn leefomgeving, en hij een positieve invloed heeft op de groep.*

*Verzoekers inzet komt ten goede van vele Belgen, onder meer mensen in armoede en mensen met een fysieke beperking. Verzoeker oefent aldus activiteiten van algemeen belang uit gedurende de afgelopen 16 jaar. Bij terugkeer zal hij het engagement moeten verbreken dat hij is aangegaan ten aanzien van partners van de culturele en verenigingswereld.*

*Verweerder motiveert niet waarom deze bovenstaande activiteiten niet zouden ressorteren onder de term ‘activiteiten van algemeen belang’ of niet zou zijn voor partners van de culturele en verenigingswereld. Op bladzijde 2 van de bestreden beslissing stelt verzoeker “jarenlang vrijwilligerswerk doet bij verschillende organisaties”, lees verenigingen, en er sprake is van een “engagement”. Bijgevolg schendt verweerder de materiële motiveringsplicht.*

*De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS, 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).*

*Daarenboven in de actualisering van 3 juni 2022 wordt zijn engagement nogmaals belicht. Onder andere ontwikkelde verzoeker tijdens de COVID-19 pandemie een alternatieve manier om de gemeenschap en*

de leden van de kerk en hun familieleden te ondersteunen tijdens de uitdagende tijden. Deze Belgen spreken vol lof over verzoeker, die werkelijk een verschil voor hen maakt. Heel veel mensen, Belgen en vluchtelingen erkend in België, steunen op verzoeker voor de werking van de kerk en zijn onontbeerlijke bijdrage, moreel, intellectueel en praktisch. De Bijbelstudie zal niet meer kunnen doorgaan indien verzoeker zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst vermits hij deze organiseert, coördineert, voorziet, de mensen begeleidt en ondersteunt.

Logischerwijs heeft het wegvallen van een leider van de kerk een nefaste impact op de kerkgangers.

Bijgevolg staat het vast dat verzoeker activiteiten in het algemeen belang uitoefent voor de culturele en verenigingswereld.

In de bestreden beslissing wordt een bijkomende paragraaf hieromtrent toegevoegd maar die niet in het minst een antwoord biedt op het argument aangehaald door verzoeker dat een zelfs tijdelijke terugkeer naar zijn land van herkomst een verbreking en zelfs tenietdoen van zijn engagementen in het kader van de kerkgemeenschap en de vrijwilligersgemeenschap tot gevolg zal hebben.

Dat de bestreden beslissing nog bijkomend motiveert hieromtrent ten aanzien van de twee voorgaande bestreden beslissingen die werden vernietigd als volgt:

Betrokkene wenst zich nadrukkelijk te beroepen op zijn rol als sleutelfiguur in de Ethiopische Kerk te Antwerpen waarbij hij erop wijst dat verschillende essentiële diensten in zijn afwezigheid niet zouden kunnen doorgaan. Het wegvallen van een leider van de kerk zou een nefaste impact hebben op de kerkgangers. Wij merken echter op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert bovendien niet dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV arrestnr. 228193 van 29.10.2019). We wijzen er verder op dat het de persoonlijke keuze van betrokkene is geweest om zich te nestelen in illegaal verblijf waardoor hij zelf verantwoordelijk is voor de situatie waarin hij zich bevindt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij om, zoals dat vermoedelijk ook reeds gebeurde in de corona-periode, via allerlei moderne communicatiemiddelen zijn contacten met de kerkgemeenschap te onderhouden.

Er moet worden opgemerkt dat de motivering van de bestreden beslissing het essentiële engagement en zijn verschillende essentiële diensten die niet kunnen doorgaan in zijn afwezigheid wanneer hij gedurende minstens verschillende maanden afwezig zal moeten zijn uit België, reduceert tot het “onderhouden van zijn contacten met de kerkgemeenschap”.

Dit laat overduidelijk blijken dat opnieuw de tegenpartij op manifeste wijze deze essentiële engagementen en de spilfunctie van verzoeker in de kerkgemeenschap die staat of valt met hem, niet in overweging heeft genomen evenmin als de impact van een terugkeer van minstens verschillende maanden naar zijn land van herkomst op de continuïteit van de kerkdiensten en zijn engagementen in verschillende vrijwilligersorganisaties.

Het blijkt duidelijk uit de aanvraag tot machtiging tot verblijf, maar ook het aanvullen schrijven gericht aan tegenpartij van 3 juni 2022 dat verzoeker niet enkel heeft aangehaald dat hij een diepgaande sociale verankering heeft in de Belgische maatschappij maar dat hij bovendien een spilfiguur is in de kerk.

Aldus wordt in 1 van de getuigenverklaringen (stuk 1 in bijlage van dit aanvullen schrijven van 3 juni 2022 wordt omschreven dat hij de eerste is die de kerk opent, de kerk klaarmaakt voor alle diensten en alles terug op zijn plaats zet, de financiële giften rond haalt en ook het budget beheert alsook conferenties en gebeden coördineert, naast het vervullen van veelzijdige rollen in de kerk, zoals uiteengezet in getuigenissen van kerkleden als volgt:

“[...] Vrije vertaling van de getuigenis:

We kennen meneer T. W. (...) als één van de prominente kerkleden met een goede reputatie en een charmerend karakter. Hij is zeer gerespecteerd en wordt bewonderd door iedereen in onze gemeenschap, ongeacht de leeftijd, geslacht, religie of etniciteit. We kennen T. (...) sedert vele jaren.

Aangezien we samen werken, kennen we ondertussen zijn persoonlijkheid, karakter en vaardigheden. T. (...) is één van de kerkoudsten. Hij is een toegewijd, gedreven en eerlijk persoon die altijd zijn verplichtingen met grote zorgt uitvoert. Hij heeft een bijzondere competentie om bruggen te bouwen tussen individuen of groepen, zelfs van andere kerkgenootschappen, door een dialoog te organiseren met de bedoeling elkaar beter te leren kennen en elkaars waarden te delen.

T. (...) is een individu met een sterke morele overtuiging van etnische integriteit. Altijd verzekert hij dat zijn taken correct uitgevoerd zijn.

T. (...) heeft eveneens een groot talent om te interageren met personen, om gesprekken en dialogen te hebben. Hij heeft het vermogen om mensen hun aandacht te trekken omdat zijn wijze van spreken steeds humoristisch is, terwijl hij zijn doelen behoudt.

We zijn altijd onder de indruk door zijn karakter, zorgvuldigheid en werk ethiek.

Een van T. (...)’s taken in onze kerk is om de bijbel studie groepen te leiden. Alle leden zijn heel blij met zijn leiderschap en coördinatie.

T. (...) is ook de coördinator voor conferenties of evenementen. Zijn werkinspanningen voor de groei en de ontwikkeling van onze kerk gemeenschappen zijn essentieel. We erkennen zijn toewijding en harde werk om de gegeven doelstellingen te bereiken. We appreciëren zijn engagement ten aanzien van de kerkdiensten en zijn verplichtingen. Als resultaat van zijn grote inspanningen, is onze kerk enorm gegroeid. We zijn hem zo dankbaar voor al hetgeen hij gedaan heeft en hij aan het doen is voor ons.

We zijn ook bijzonder onder indruk van zijn doorzettingsvermogen en zijn veerkracht gedurende alle jaren dat hij geleefd heeft in België, zonder inkomsten, zonder thuis... zonder vakantie...

Hij is absoluut een schitterend voorbeeld voor ons allemaal om sterk te blijven tijdens tijden van beproevingen of tegenslagen omdat hij erin geslaagd is zijn leven te leiden in zo’n stressvolle omstandigheden. We zijn hem zo dankbaar voor de levendige voorbeelden.

We zijn er absoluut van overtuigd dat T. (...) heeft veel vaardigheden om bij te dragen, niet alleen in de Ethiopische maar ook in de Belgische gemeenschappen, als hem een permanente verblijfstitel wordt toegekend.

We weten ook dat T. (...) een zeer ervaren chef is. Hij was een lid van de vorige Ethiopische scheepvaart en hij is een zeer ervaren kok. Hij kan variëteiten van voeding koken binnen enkele minuten als het nodig is. We zijn er absoluut van overtuigd dat T. (...) onmiddellijk een vaste job in een hotel of restaurant kan verkrijgen of hij zijn eigen onderneming kan opstarten als hij een permanente verblijfsstatus verkrijgt.

Soms werkt hij als vrijwilliger voor humanitaire organisaties en kerken of bij sommige individuen als hobby, juist om zijn beroep levend en actief te houden.

...

We weten ook dat T. (...) zijn integratie cursus en taallessen heeft bijgewoond en heeft voltooid en hij heeft zijn al zijn best gedaan om zich te integreren in de Belgische maatschappij.

Bescheiden verzoeken we u om hem een permanente verblijfstitel toe te kennen zodat hij zich kan vestigen en hij zijn aandeel kan bijdragen aan de gemeenschap zoals wij allemaal doen.”

De heer A. D. S. (...), die de heer W. (...) kent sinds 2004, getuigt dat de heer W. (...) tijdens de COVID-19 pandemie een alternatieve manier ontwikkelde om de gemeenschap en de leden van de kerk en hun familieleden te ondersteunen tijdens de uitdagende tijden (stuk 2):

“De heer T. (...) is een van onze belangrijke broeders, goede vriend, leider in mijn kerk om ons een sterke gemeenschap in religie en partners te maken in tijden van nood.”

Mevrouw A. B. (...) wenst een verklaring toe te voegen (stuk 2):

“De heer T. W. (...) is een goede man, vriendelijk en zeer trouw in alles wat hij doet.

Hij heeft mij veel geholpen om te groeien in mijn geloof in de Bijbelstudie waarin hij een leidingrol heeft. Hij is zeer geduldig en begrijpt de situaties heel goed.

De heer S. T.-Y. (...) getuigt (stuk 2):

“Ik ken dhr T. W. (...) voor een lange tijd in onze kerkelijke gemeenschap in Antwerpen. Hij is altijd trouw toegewijd in het uitvoeren van zijn taken in de kerkdienst.

Hij is vriendelijk, humoristisch, fatsoenlijk, respectvol en heeft een goed hart voor alle mensen, ongeachte hun etnische achtergrond, denominatie of geloofsovertuigingen.

Een van de verantwoordelijkheden van T. (...) is de leiding van de Bijbelstudiegroep waarin ik bij hoor. Hij doet uitstekend goed en iedereen is heel blij met hem.

T. (...) is altijd volhoudend en altijd optimist in zijn perspectief over de toekomst.”

Mevrouw L. S. (...), mevrouw A. M. (...) en mevrouw G. O. H. (...) kennen de heer W. (...) al meer dan 15 jaar (stuk 2):

*“We maken deel uit van een hechte kerkelijke gemeenschap waarbij de heer W. (...) een belangrijke en onmisbare rol vervult. Hij is onder meer verantwoordelijk voor het organiseren en het delegeren van onze wekelijkse Bijbelstudie.*

*Daarnaast is hij jarenlang het vertrouwenspersoon binnen onze kerk. Jong en oud kan bij de heer W. (...) terecht. Hij is niet alleen een meerwaarde voor onze kerkelijke gemeenschap maar voor de samenleving in het algemeen.”*

*Dat hieruit blijkt dat verzoeker een essentiële spilfiguur is in de kerkgemeenschap en dit omwille van de talrijke taken die hij opneemt waardoor de kerkgemeenschap is gegroeid, niet alleen omwille van de vele en belangrijke die hij vervult, maar ook omwille van zijn positie van vertrouwensfiguur in de kerkgemeenschap.*

*Dat het reduceren van deze verregaande engagementen door de bestreden beslissing tot “contacten met de kerkgemeenschap”, dit terwijl vele mensen op hem rekenen voor het functioneren van de kerkgemeenschap en ook van andere activiteiten, zoals bijbelstudies, vrijwilligersactiviteiten enz. een duidelijke ontkenning is van de bewijzen die worden voorgelegd en die aantonen dat verzoeker een spilfiguur is in de kerkgemeenschap;*

*Dat zijn afwezigheid niet zomaar kan worden opgevangen door een andere persoon of personen, gelet op de veelheid en verregaand hij het van alle taken die hij op zich neemt en de rol die hij speelt in het functioneren van de kerkgemeenschap, ook gelet op zijn persoonlijke kwaliteiten en de vertrouwensrol die hij speelt, gezien hij door vele leden van de kerkgemeenschap als vertrouwensfiguur wordt gezien;*

*Dat de bestreden beslissing beweert dat verzoeker via allerlei moderne communicatiemiddelen de “contacten met de kerkgemeenschap” zou kunnen onderhouden omdat dit vermoedelijk ook reeds gebeurde in de corona-periode;*

*Dat indien de kerkgemeenschap zich op een andere manier moest organiseren tijdens de corona-periode, dit geen adequate motivering is nog een gepast antwoord op de talrijke bewijzen van de essentiële rol die verzoeker vervult in de kerkgemeenschap, zowel voor de corona-periode als tijdens als erna;*

*Dat talrijke taken en rollen van de kerk niet op adequate wijze konden worden vervuld tijdens de corona-periode, wat een uitzonderlijke periode was die uitzonderlijke maatregelen rechtvaardigde omdat de volksgezondheid op dat moment primeerde op sommige andere grondrechten, zoals de vrijheid van uitoefening van godsdienstbeleving en er daarom talrijke restricties op de uitoefening van dit grondrechten werden opgelegd, die conform de Grondwet en ook de internationale mensenrechtenverdragen werden geacht;*

*Dat echter dergelijke redenering niet meer opgaat wanneer het gaat om de beoordeling van de uitoefening van de taken van een kerkelijke organisatie of in het kader van een kerkgemeenschap na het aflopen van deze uitzonderlijke periode die de coronaperiode toch was en het aan de tegenpartij toekomt om in concreto de impact op het functioneren van de kerkgemeenschap te beoordelen van het wegnemen van een spilfiguur in de kerkgemeenschap die verzoeker ontegensprekelijk is;*

*Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de tegenpartij rekening heeft gehouden met de nefaste impact van een maandenlange afwezigheid van verzoeker, zoniet jarenlange afwezigheid op het functioneren van de kerkgemeenschap nu er niet in alle redelijkheid kan worden beweert dat de verschillende, talrijke taken die hij opneemt zouden kunnen worden uitgevoerd door gebruik van de moderne communicatiemiddelen, want hij zal ten eerste al niet meer in staat zijn om fysiek de kerk te komen opendoen, de kerkzaal klaar te zetten voor de diensten en alles terug op zijn plaats te zetten, de aalmoezen op te halen en het budget te beheren, evenementen te coördineren zoals conferenties en gebeden, Bijbelstudie te geven en op dezelfde manier zijn rol van vertrouwensfiguur voor vele kerkleden te spelen zonder dat hij fysiek aanwezig kan zijn op het Belgisch grondgebied zonder dan nog te spreken over zijn betrokkenheid en functioneren in vrijwilligersactiviteiten;*

*Dat verzoeker daarom vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen omwille van schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en een kennelijk gebrek aan formele en materiële motivering, zoals ook Uw Raad heeft geoordeeld in een ander arrest n° 244 852 van 26 november 2020*

waarbij een bestreden beslissing werd vernietigd waarbij de aanvraag 9 bis onontvankelijk werd verklaard terwijl het ging om een priester die al jarenlang een functie vervulde als priester in de kerkgemeenschap van La Louvière, wiens functioneren serieus in het gedrang zou komen wanneer deze betrokkene verplicht zou zijn om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen in het land van herkomst en dus afwezig te moeten zijn gedurende vele maanden :

“...”

Dat de leerstellingen van voorgaand arrest perfect transporteerbaar zijn op het geval van verzoeker en hij verzoekt daarom ook om gelet op dezelfde redenering en omwille van de schending van dezelfde rechtsbepalingen, namelijk omwille van de niet-adequate en onvoldoende motivering in strijd met de formele motiveringsplicht en minstens de materiële motiveringsplicht de bestreden beslissing te vernietigen;

Dat volledigheidshalve, er moet worden op gewezen dat in de mate waarin de bestreden beslissing beweert dat verzoeker zelf verantwoordelijk zou zijn voor de situatie van langdurig illegaal verblijf en dat daarom de elementen van integratie en zijn langdurig engagement in het kader van de kerkgemeenschap niet zou kunnen worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid, geen afdoende motivering is en ook in strijd is met het redelijkheidsbeginsel, rekening houdend met het feit dat dit verlengd illegaal verblijf ook kan worden toegerekend aan de tegenpartij en het onzorgvuldig onderzoek van deze aanvraag tot machtiging tot verblijf ;

Dat gezien deze aanvraag tot machtiging tot verblijf werd ingediend op 1 april 2020 en dat bijna drie jaar later en na twee vernietigingen door de RVV van voorgaande beslissingen waar een onvolledig administratief dossier werd meegedeeld zodat tot op heden de RVV niet in staat is geweest haar wettigheid uit te oefenen de verzoeker in staat werd gesteld om deze leidersrol in het kader van de Ethiopische evangelische kerk in Antwerpen op te nemen en te ontwikkelen, wat heeft geleid tot een ongekende groei van deze kerkgemeenschap;

Dat de verwijzing naar het onregelmatig karakter van het verblijf daarom niet kan volstaan om zijn leidersrol in de evangelische Ethiopische kerk helemaal van tafel te vegen, gelet op het onzorgvuldig onderzoek en het onzorgvuldige behandelen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend door verzoeker, alsook het onmogelijk maken van de wettigheidcontrole door de RVV;

Dat het ontstaan van deze verregaande engagementen dus minstens deels zijn toe te schrijven aan de tegenpartij en de wijze waarop deze dit dossier heeft aangepakt zodat deze engagementen op een gepaste manier in aanmerking moeten worden genomen bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden;

Tweede onderdeel

Ook wat dit onderdeel betreft kan de motivering van het vorige verzoekschrift hernomen worden.

“Ten tweede voert verwerende partij een gebrekkige toets van artikel 8 EVRM door.

Verzoeker argumenteerde in zijn verzoek tot verblijfsmachtiging dat hij in België een privéleven heeft ontwikkeld en dat de bescherming van dit privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM een positieve verplichting inhoudt tot verblijfsmachtiging.

Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

Artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Het beschermde privéleven omhelst erg brede aspecten van de persoonlijke sfeer: gender en geaardheid, psychische integriteit, relaties met de bredere omgeving die niet onder gezinsleven vallen. Het persoonlijke, economische en sociale netwerk van gevestigde vreemdelingen ten opzichte van hun omgeving en gemeenschap maakt privéleven uit. (EHRM, Uner t. Nederland, 5 juli 2005, §59.)

*Het EHRM heeft in haar rechtspraak criteria ontwikkeld die toelaten na te gaan of er een redelijke afweging is gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving, voor situaties waar toelating tot binnenkomst en/of verblijf wordt geweigerd, al dan niet gepaard met een verwijdering, en er sprake kan zijn van een positieve verplichting.*

*Indien de schade die wordt veroorzaakt aan het privéleven in afwachting van de beoordeling van de nationale rechtsinstantie onevenredig ernstig zou zijn, dient het rechtsmiddel om effectief te zijn, schorsend te zijn. Dit wilt a fortiori zeggen dat een terugkeer naar het herkomstland om vandaar uit in de eventualiteit te verkeren dat de Lidstaat je vraag tot beoordeling van je privéleven, en het al dan niet bestaan van een positieve verplichting te machtigen tot verblijf, zonder dat er enige termijn vereiste is, zonder dat er een extraterritoriale toepassing aanvaard wordt van datzelfde artikel 8 van het EVRM, het recht op een effectief rechtsmiddel samen gelezen met artikel 8 van het EVRM zou kunnen schenden. Het recht op een effectief rechtsmiddel vervat in artikel 13 EVRM vereist immers dat de artikel 8 EVRM toets reëel is, en geen louter formalisme betreft (EHRM, Raza v. Bulgarije, no. 31465/08, 11 februari 2010).*

*Wat eerst komt, is een rigoureuze beoordeling van de hoegrootheid van het privéleven van verzoekers op het grondgebied, de afweging tegenover het maatschappelijk belang, de vraag of er in casu een positieve verplichting bestaat om te machtigen tot verblijf en wat de omvang van die verplichting is in het concrete geval. Indien er een positieve verplichting om te machtigen tot verblijf bestaat is er immers geen ruimte meer om de beslissingsbevoegdheid volledig discretionair uit te oefenen en dient er ongeacht de nationale bepalingen en vormvereisten gemachtigd te worden tot verblijf.*

*In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat de bescherming van artikel 8 EVRM enkel geldt voor het kerngezin en slechts zeer uitzonderlijk ten aanzien van relaties tussen andere volwassenen.*

*Echter, verzoeker heeft nergens in zijn verzoek om verblijfmachtiging de bescherming van zijn gezinsleven ingeroepen. Verzoeker heeft artikel 8 EVRM niet voor de bescherming van zijn gezinsleven ingeroepen, maar wel voor zijn privéleven.*

*Met betrekking tot dit privéleven stelt verwerende partij enkel dat de rechtspraak van het EHRM zeer strikt is en dat de bestreden beslissingen niet leiden tot een definitieve verwijdering. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten om zich in regel te stellen met de bepalingen van de vreemdelingenwet (we gaan er vanuit dat verwerende partij 1 zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. Nederland; EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland; EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland; EHRM 30 juli 2013, nr. 33169/10, Polidario v. Zwitserland; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België; EHRM 4 december 2012, nr. 31956/05, Hamidovic v. Italië; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, Butt v. Noorwegen; EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland. bedoelt de aanvraag op basis van artikel 9 Vw. in te dienen in het land van herkomst), zou geen schending van artikel 8 EVRM kunnen inhouden.*

*Echter, hiermee is verwerende partij totaal niet nagegaan wat het privéleven van verzoeker juist inhoudt en welke impact een (zelfs tijdelijke) terugkeer op dit privéleven in concreto zou hebben.*

*Verwerende partij heeft geen rigoureuze beoordeling gemaakt van de hoegrootheid van het privéleven en evenmin een rigoureuze afweging gemaakt tussen het belang van het individu en de algemene belangen van de maatschappij.*

*Door te stellen dat een tijdelijke verwijdering geen verboden inmenging vormt, lijkt verwerende partij wel te erkennen dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven heeft in de zin van artikel 8 EVRM, lid 1. Echter een proportionaliteitstoets onder lid 2 van artikel 8 EVRM, die vereist is, ontbreekt totaal.*

*Ook dient hierbij te worden opgemerkt dat ook situaties die het gevolg zijn van het eigen handelen van een vreemdelingen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Bij het ontvankelijkheidsonderzoek vermag het bestuur dan ook niet voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties, zoals de integratie van een vreemdeling, omdat die het gevolg zijn van het eigen optreden van de vreemdeling (RvV 20 juni 2016, nr. 170 111)."*

## Derde onderdeel

Ook wat dit onderdeel betreft kan de motivering van het vorige verzoekschrift hernomen worden.

*“Ten derde stelt verwerende partij de beoordeling van wat buitengewone omstandigheden zijn onterecht gelijk aan de beoordeling van wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM.*

*In het verzoek tot verblijfsmachtiging voerde verzoeker ook aan dat hij bij terugkeer naar Ethiopië zou gediscrimineerd en uitgesloten worden omdat hij Amhara is. Hij zou eveneens het slachtoffer kunnen worden van agressie en geweld. Verzoeker voegde verschillende rapporten toe om dit risico te staven.*

*Verwerende partij stelt hierover dat de bescherming van artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden en dat verzoeker in casu niet aan de bewijslast heeft voldaan om aan te tonen dat er een schending zal plaatsvinden van artikel 3 EVRM.*

*Echter, hiermee gaat verwerende partij eraan voorbij dat het feit dat verzoeker zal worden gediscrimineerd en mogelijks ook geweld zal ondergaan omwille van zijn etnie, wel degelijk een reden is die het hem bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst.*

*Omdat hij Amhara is, loopt hij het risico om slachtoffer te worden van geweld vanwege de Tigray rebellen of vanwege de overheid. Bovendien zal het voor hem moeilijker zijn om huisvesting en een inkomen te vinden doordat Amhaarse mensen zodanig worden gediscrimineerd. Dit heeft een impact op zijn mogelijkheden om terug te keren naar het land van herkomst, ook al zou dit geen onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 EVRM.*

*Uw Raad oordeelde reeds in verschillende arresten dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden betrekking heeft op de moeilijkheid om het verzoek tot verblijfsmachtiging in het land van herkomst in te dienen en dus breder is dan artikel 3 EVRM. (zie o.a. RvV 226.086 van 13 september 2019) Door ‘buitengewone omstandigheden’ in de zin van artikel 9bis Vw. op dit punt te herleiden tot een beoordeling onder artikel 3 EVRM, heeft verwerende partij artikel 9bis Vw. te beperkend geïnterpreteerd en daarom geschonden.*

*Verzoeker wenst hierbij bovendien nog op te merken dat hij wel degelijk voldoende heeft bewezen dat hij als Amhara het risico loopt om slachtoffer te worden van discriminatie, uitsluiting en geweld. Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt voldoende dat hij Amhara is. De rapporten die hij heeft voorgelegd bij het huidige verzoek om verblijfsmachtiging tonen aan dat Amhara personen worden gediscrimineerd en dat er agressie ten opzichte van hen plaatsvindt in Ethiopië. Verwerende partij stelt dat deze rapporten slechts algemeen zijn en niet zijn toegepast op verzoekers individuele situatie. Verzoeker ziet echter moeilijk in hoe hij een rapport of ander bewijs zou kunnen voorleggen dat handelt over zijn eigen concrete persoon. Dit is een kennelijk onredelijke verwachting van verwerende partij. Het feit dat verzoeker Amhaars is en dit niet betwist wordt, is voldoende om aan te nemen dat de algemene rapporten over Amhara's ook op verzoeker van toepassing zijn.”*

*Volgens verweerder legt verzoeker geen bewijzen voor die de bewering dat hij vreest voor discriminatie, vervolging en uitsluiting, kunnen staven, terwijl het aan verzoeker toekomt om een begin van bewijs te leveren.*

*Dit is foutief. Verzoeker heeft een begin van bewijs geleverd in zijn aanvraag van 1 april 2020 door rapporten toe te voegen, namelijk:*

*- Bekalu Atnafu, "Ethnic cleansing in Ethiopia", Journal of Peace Research Vol. 50 nr. 1, april 2018, p. 77, beschikbaar via:*

*[https://www.researchgate.net/publication/326741000 Ethnic Cleansing in Ethiopia](https://www.researchgate.net/publication/326741000_Ethnic_Cleansing_in_Ethiopia):*

*"(...) the ruling class categorizes a certain group of people (Amharic language speakers) as an enemy and attempts to eliminate them from the area they inhabit. Amharic language speakers living as a minority group in other regional states are persecuted or endangered. The frequent occurrence of ethnic cleansing in Ethiopia has been attributable to the nature of the government's policy of ethnic federalism and the relentless desire of the ruling class to downgrade Amharic language speakers who are considered by the government to have been former rulers.”*

- Amnesty International, "Government must protect victims of escalating ethnic attacks", 8 juni 2018, beschikbaar via: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2018/06/ethiopia-government-must-protect-victims-of-escalating-ethnicattacks/>;
- Freedom House: Freedom in the World 2020 - Ethiopia, 4 March 2020, beschikbaar via: <https://www.ecoi.net/en/document/2025913.html>:

"After the June 2019 assassinations of the Amhara region president and two of his aides, the government blocked internet and mobile networks for more than a week, during which communication and access to information was highly restricted. No official reasons for the shutdown were communicated to the public. Similarly, authorities did not provide adequate information about decisions to postpone the 2019 Sidama referendum, which was scheduled for July but delayed before being held in late November."

Minstens motiveert verweerder niet waarom bovenstaande elementen geen begin van bewijs zouden uitmaken, strijdig met de materiële motiveringsplicht.

Daarenboven in de actualisering van 3 juni 2022 werd hierover uitgebreid gemotiveerd:

"Het is van algemene bekendheid dat de situatie in Ethiopië zeer onstabiel is, gelet op het conflict in de Tigray regio en op de historisch ingewikkelde situatie tussen diverse etnische bevolkingsgroepen, onder andere tussen Oromo en Amhara (stuk 4, 7, 9, 10).

Het rapport over Ethiopië van 2022 van Human Rights Watch bevestigt dat de mensenrechten en humanitaire situatie in het land nog verergerd is in 2021 (stuk 4).

Aanslagen op burgers zijn zelfs gebruikelijk in Ethiopië, waarbij Amhara regelmatig gevisieerd worden, bevestigd voor rapporten van diverse mensenrechtenorganisaties (stuk 4, 7, 9, 10):

"Tigrayan forces were also implicated in serious abuses against Amhara civilians."

Er is zelfs sprake van een genocide ten aanzien van Amhara (stuk 12 en 13).

De conflicten hebben tentakels tot in de hoofdstad. De Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken bevestigt dat het conflict een impact heeft op de stabiliteit van het hele land (stuk 3).

In Addis Abeba wordt geweld gepleegd tegen Amhara, onder meer onschuldige burgers. De Oromo-gemeenschap vallen specifiek Amhara aan (CGVS, "COI Focus – Ethiopië – De algemene situatie in Addis Abeba," 28 maart 2022, p. 13-14, stuk 5, [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_ethiopie\\_de\\_algemene\\_situatie\\_in\\_addis\\_abeba\\_20220328.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_de_algemene_situatie_in_addis_abeba_20220328.pdf)):

"Volgens Minority Rights Group International (MRG), valt een georganiseerde en grote groep van overwegend jonge mensen uit de Oromo-gemeenschap Amahara aan en brandt de groep hotels, scholen, zakencentra en huizen van Amhara plat."

"De Amhara Association of America (AAA) meldt in een rapport van april 2021 getiteld Untold Massacres Against Ethnic Amharas in Ethiopia dat de autoriteiten in Addis Abeba in februari 2021 meer dan 370 Amhara-huishoudens met geweld hebben verdreven uit een gebied vlakbij de internationale luchthaven dat bekend staat als Bole Homes...

Ook meldt deze bron een stijging van het aantal gedwongen uitzettingen en arrestaties van Amhara in Addis Abeba. AAA betoogt dat de overheidsinstanties verantwoordelijk zijn voor de gedwongen uitzettingen in Addis Abeba. Het meeste geweld gebeurt buiten de hoofdstad door het OLA en gewapende groepen. AAA waarschuwt dat, gezien de verzwakte staatscapaciteit en het gebrek aan zelfbeschikkingsrecht onder Amhara buiten de eigen regio in Ethiopië, slachtingen tegen Amhara zullen doorgaan. "

Ook rapporteert het CGVS dat mensen van origine Amhara zeer moeilijk onderdak vinden in de hoofdstad Addis Abeba (stuk 5 en 12).

De humanitaire situatie in Ethiopië is schrijnend, stelt UNHCR (UNHCR, "Position on returns to Ethiopia", maart 2022, <https://www.ecoi.net/en/file/local/2070760/623079204.pdf>, stuk 6):



*"In December 2021, the Famine Early Warning Systems Network (FEWS NET) warned of record levels of humanitarian assistance needs in Ethiopia in 2022.<sup>53</sup> That same month the World Food Programme (WFP) reported that it was facing a major funding shortfall over the next six months, threatening its ability to meet the critical food and nutrition needs of millions of food insecure Ethiopians and refugees. The combined effects of conflict, drought, flooding, desert locust invasions, market disruptions, currency depreciation, high food prices and the COVID-19 pandemic have left an estimated 13.6 million people across the country food insecure.<sup>54</sup> A total of 22.3 million people in Ethiopia will be targeted for humanitarian assistance in 2022."*

*Het rapport maakt verder melding van sprinkhaan plagen, droogte, overstromingen in het land.*

*Freedom House rapporteert over vrijheid in Ethiopië (stuk 8). Het land scoort 0 op 4 op de stelling of individuen bewegingsvrijheid genieten, met inbegrip van de mogelijkheid om hun woonplaats, hun job of onderwijs te wijzigen.*

*Bijgevolg vreest de heer W. (...) terecht geen onderdak of job te vinden in Ethiopië gedurende de periode van de visumaanvraag, waardoor hij onmogelijk in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien.*

*Bovendien heeft hij volgens de Ethiopische regelgeving reeds de pensioensleeftijd bereikt. Dit gegeven zorgt voor een extra barrière om werk te vinden in Ethiopië. Werkgevers zullen niet bereidwillig zijn om een 61-jarige, die 19 jaar het land heeft verlaten, aan te nemen.*

*Sinds 19 jaar is hij niet meer in zijn land van herkomst geweest met als gevolg dat hij er helemaal van vervreemd is. Hij heeft er geen netwerk. Vermits zijn ex-echtgenote en zijn kinderen de heer W. (...) hebben verstoten, zullen ze hem geen onderdak geven of steunen gedurende de procedure.*

*Vermits de heer W. (...) geen netwerk heeft in Ethiopië of in Addis Abeba, staat hij er helemaal alleen voor. Evenmin heeft hij voldoende bestaansmiddelen om zich te beredderen in Ethiopië: namelijk huisvesting, transport, levensonderhoud, met inbegrip van noodzakelijke voeding en zuiver water. Bij terugkeer zal hij zich aldus in een bijzonder moeilijke situatie terugvinden.*

*Daarenboven, in Ethiopië is slechts 1.23 % van de bevolking gevaccineerd tegen COVID-19 waardoor de gezondheidssituatie niet gestabiliseerd is, integendeel, waarbij Addis Abeba het zwaarst geteisterd is, ook bevestigd door de Federale Overheidsdienst van Buitenlandse Zaken (stuk 3 en 7). Het is algemeen bekend dat 60 plussers een hoger risico lopen om te overlijden of ernstig ziek te worden van dit virus. De heer W. (...) heeft absoluut niet de middelen om in Ethiopië voor zijn eigen gezondheidszorg in te staan. De gezondheidszorg is zodanig rudimentair dat de Federale Overheidsdienst van Buitenlandse Zaken aanraadt om zich te repatriëren naar een ander land om adequate gezondheidszorg te genieten.*

*Van een vreemdeling kan geen terugkeer naar zijn land van herkomst vereist worden indien dit voor hem grote moeilijkheden met zich zou meebrengen. Opnieuw dient herhaald te worden dat volgens vaststaande rechtspraak geen overmacht vereist is. De heer W. (...) zal blootgesteld worden aan een onnodig niveau van hardheid dat kan vermeden worden."*

*In de bestreden beslissing antwoordt verweerder niet op deze motivering waardoor hij de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt alsook de zorgvuldigheidsplicht, zoals uiteengezet in het eerste middel.*

*Dat namelijk moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing omtrent dit onderdeel op exact dezelfde wijze is gemotiveerd als de voorgaande beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9 bis van 5 mei 2022, behalve dan dat de bijkomende rapporten die werden overgemaakt aan tegenpartij met het aanvullend schrijven van 3 juni 2022 worden toegevoegd aan de opsomming van overgemaakte rapporten in de bestreden beslissing;*

*Dat de motivering van de bestreden beslissing echter exact dezelfde is als de voorgaande beslissing van 5 mei 2022, namelijk dat verzoeker zich zou beperken tot de verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst en geen begin van persoonlijk en concreet bewijs van risico op schending van artikel 3 EVRM naar voor te brengen en de algemene bewering niet zou toepassen op de eigen situatie;*

*Dat opnieuw, door deze motivering compleet wordt voorbijgegaan aan het feit dat op ontegensprekelijke wijze vaststaat dat verzoeker van etnische origine Amhara is en dat de talrijke rapporten die werden*

overgemaakt aan tegenpartij bevestigen dat personen van Amhara-origine worden gevisieerd en zeer vaak slachtoffer worden van gewelddadige aanvallen omwille van etnische motieven;

Dat de algemene rapporten dus wel degelijk op zijn eigen persoonlijke situatie worden betrokken, omdat wordt aangehaald door verzoeker dat hij vreest slachtoffer te worden van etnisch gemotiveerd geweld gericht tegen de etnische groep van de Amhara;

Dat de tegenpartij daarom moest overgaan tot een zorgvuldiger, nauwkeuriger en grondiger onderzoek, gelet op het absoluut karakter van het verbod op onmenselijke en vernederende behandelingen vervat in artikel 3 EVRM;

Ondergeschikt, vereist artikel 3 EVRM juncto artikel 13 EVRM een ex-nunc beoordeling zodat aldus rekening gehouden wordt met stukken die later worden toegevoegd dan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing (EHRM, o.a. 11 oktober 2000, nr. 40035/98, Jabari/Turkije; 5 februari 2002, Conka/België).

Vierde onderdeel

Ook wat dit onderdeel betreft kan de motivering van het vorige verzoekschrift hernomen worden.

“Ten vierde maakt verwerende partij een stereotiepe, te algemene en daarom onzorgvuldige en onredelijke beoordeling van de banden van verzoeker met zijn land van herkomst.

Verzoeker legde bij zijn verzoek om verblijfsmachtiging uit dat hij geen banden meer heeft met zijn land van herkomst, dat zijn volledig leefwereld Belgisch is geworden, dat hij al lange tijd gescheiden leeft van zijn vrouw in Ethiopië en dat hij in isolement zou terechtkomen bij terugkeer naar Ethiopië.

Verwerende partij stelt hierover in de bestreden beslissing dat het “erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 41 jaar in Ethiopië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Temeer daar het feit dat een vreemdeling langdurig in het buitenland verblijft niet impliceert dat dient te worden aangenomen dat de bestaande familiebanden of vriendschapsbanden die gedurende een jarenlang verblijf in het land van herkomst werden opgebouwd zijn teniet gegaan.”

Dit is een stereotiepe en algemene stelling die niet in het minst getoetst wordt aan verzoekers concrete situatie, terwijl de zorgvuldigheidsverplichting verwerende partij ertoe verplicht om een zorgvuldig en individueel onderzoek te doen naar verzoekers situatie en een beslissing te nemen op basis van verzoekers individuele situatie.

Verwerende partij verwijst naar het feit dat verzoeker in Ethiopië zijn ex-vrouw en drie kinderen heeft. Echter, verwerende partij weet dat verzoeker uit de echt is gescheiden. Dit houdt op zich al een vermoeden in dat zijn ex-echtgenote mogelijks – en wellicht – niet meer bereid zal zijn om verzoeker op te vangen of te ondersteunen bij terugkeer. Met zijn kinderen heeft verzoeker sinds de echtscheiding geen contact meer. Zij nemen het hem kwalijk dat hij geen financiële ondersteuning biedt vanuit België en weigeren sindsdien contact met hem. Verzoeker had ongeveer 8 jaar geleden voor het laatst contact met zijn kinderen.

Verwerende partij zegt hierover ook nog dat verzoeker in zijn aanvraag van 2009 zijn echtgenote en drie kinderen nog vermeldde. Echter, deze aanvraag dateert van 12 [nu 13] jaar geleden en verwerende partij kan dus aannemen dat er sindsdien mogelijks wijzigingen in de gezinssamenstelling van verzoeker zich hebben voorgedaan, des te meer omdat verzoeker zijn echtscheidingsakte heeft voorgelegd, zoals verwerende partij ook zelf erkent. Het is onzorgvuldig en onredelijk van verwerende partij om zich om zo'n gedateerde informatie te baseren.

Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verwerende partij naar de broers en zussen van verzoeker in Ethiopië. Verwerende partij gaat er vanuit dat zij van nut kunnen zijn bij een terugkeer naar Ethiopië. Hier verwijst verwerende partij naar verklaringen van verzoeker bij zijn asielaanvraag, dus van vóór 21 januari 2004 aangezien de asielprocedure op die dag negatief werd afgesloten. Het is onzorgvuldig en kennelijk

onredelijk van verwerende partij om zich om deze oude informatie te baseren, zonder minstens na te gaan bij verzoeker of de informatie nog klopt.

Verzoeker heeft inderdaad nog broers en zussen in Ethiopië, maar hoe dan ook heeft hij maar heel sporadisch contact met hen, ongeveer 1 keer per jaar. Aangezien zij nauwelijks nog contact hebben, is het allesbehalve duidelijk dat zij zouden kunnen helpen bij verzoekers terugkeer en tijdelijk verblijf in Ethiopië. In tegendeel, verzoeker is er zeker van dat hij niet bij hen terecht zal kunnen voor onderdak en financiële of materiële steun. Zelfs al zouden ze hiertoe bereid zijn, is het voor zijn broers en zussen financieel niet mogelijk. De broers en zussen van verzoeker, van wie er intussen 1 is overleden terwijl hij in Kenia verbleef, kampen zelf met dezelfde problemen van discriminatie en uitsluiting omdat ze Amhara zijn. Dit uit zich vooral in het feit dat zij geen job hebben. Er zijn 2 broers van verzoeker die werken, maar zij verblijven in de gevaarlijke Tigray regio en kunnen omwille van de huidige onveiligheidssituatie in Ethiopië verzoeker niet helpen.

Dat er in Ethiopië momenteel een oorlog woedt<sup>2</sup>, is een algemeen bekend feit waarvan verwerende partij op de hoogte is of moest zijn. In deze omstandigheden is het des te onzorgvuldiger en onredelijker van verwerende partij om ervanuit te gaan dat verzoeker op zijn broers en zussen ter plaatse kan rekenen.

Verzoeker wenst hierbij ook nog te benadrukken dat hij al sinds 2003 uit Ethiopië vertrokken is en dus al 18 [nu 19] jaar weg is uit zijn land van herkomst. Dit is bijzonder lang. Het is niet onredelijk van verzoeker om te stellen dat hij nauwelijks nog banden heeft met zijn land van herkomst na al die tijd. Bovendien werkte verzoeker in Ethiopië sinds 1995 al op een schip. Dit betekende dat hij slechts 1 of 2 maanden bij zijn familie was en dan 10 maanden op het schip leefde. Hij heeft dus sinds 1995 al bijzonder weinig contact met zijn familie, wat betekent al meer dan 25 jaar."

Om al deze redenen heeft verweerder artikel 3 en 8 EVRM juncto artikel 13 EVRM en artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden, alsook de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsplicht, de formele en materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel."

3.1.2. In de nota met opmerkingen repliceert de verweerder als volgt op het tweede middel uit het verzoekschrift:

"In een tweede middel haalt verzoeker de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 EVRM, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de formele en materiële motiveringsplicht, evenals van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Hij betoogt dat nu de huidige beslissingen zo goed als identiek zijn aan de vorige weigeringsbeslissing van 23.09.2021, de motivering van het vorig verzoekschrift kan worden hernomen. Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissingen duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij zijn genomen. Zo verwijst de bestreden beslissing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en motiveert de gemachtigde op omstandige en concrete wijze waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat verzoekers de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Derhalve wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

De tweede bestreden beslissing motiveert dat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet bedoelde documenten, te weten een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Waar verzoeker die motieven inhoudelijk aanvecht en een schending van de materiële motiveringsplicht trachten aan te tonen, dient te worden opgemerkt dat de Raad bij de beoordeling daarvan niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

*Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde. Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland." Artikel 9bis, § 1 van diezelfde wet luidt als volgt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)" Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.*

*Een aanvraag, ingediend met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:*

- *wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*

- *wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

*De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.*

*Uit de lezing van de onontvankelijkheidsbeslissing 9bis blijkt dat het Bestuur rekening heeft gehouden met alle elementen die verzoekende partij als buitengewone omstandigheid heeft aangehaald in de aanvraag 9bis (eigen vetschrift):*

*"(...)"*

*Verzoeker toont niet aan dat het Bestuur zou nagelaten hebben afdoende rekening te hebben gehouden met zijn concrete situatie en er geen afdoende onderzoek werd gevoerd of niet afdoende werd gemotiveerd aangaande de aangehaalde buitengewone omstandigheden. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het Bestuur omtrent alle door verzoeker in zijn aanvraag 9bis aangehaalde buitengewone omstandigheden. Hij toont het tegendeel niet aan. Verzoeker kan niet gevolgd worden aar hij stelt dat er geen rekening gehouden zou zijn met zijn privéleven nu daaromtrent duidelijk wordt gemotiveerd in de eerste bestreden beslissing.*

*Bovendien laat verzoekers betoog verwerende partij niet toe concreet vast te stellen dat enig aspect van zijn privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt wordt geschaad. Hij toont evenmin aan dat de door hem opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. (cfr. RvV 12 juli 2013, nr. 106.688) Waar hij stemt dat verwerende partij verwijst naar zijn huwelijk niettegenstaande hij gescheiden is, blijkt uit de bestreden beslissing dat er wel degelijk rekening gehouden en verwezen werd naar die echtscheiding. Echter, waar verzoeker stelt geen contact meer te hebben met zijn exechtgenote en kinderen, toont hij dit niet aan met een begin van bewijs en beperkt zich tot een ongestaafd betoog. Uit de aanvraag 9bis blijkt verder niet dat verzoeker dit als buitengewone omstandigheid zou hebben aangevoerd waardoor het Bestuur hieromtrent niet verder behoefde te motiveren.*

*Hetzelfde geldt voor verzoeker betoog aangaande het sporadisch contact met zijn broers en zussen. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat uitvoerig gemotiveerd werd omtrent verzoekers voorgehouden schending van artikel 3 EVRM omwille van zijn Amhaarse origine.*

*Ook thans, bij huidig verzoekschrift, blijft verzoeker in gebreke, met een begin bewijs dat op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft, het tegendeel aan te tonen. Verzoeker beperkt zich tot een herhaling van de elementen uit hun machtigingsaanvraag zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.*

*Met de loutere herhaling van de elementen uit zijn aanvraag 9bis, weerlegt hij geenszins de concrete vaststellingen van het Bestuur. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker niet aantoonde met welke gekende feiten en elementen verwerende partij geen rekening gehouden zou hebben bij het nemen van de bestreden beslissing, noch dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Hij toont evenmin aan dat er een kennelijke wanverhouding zou bestaan tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van die beslissing.*

*Een schending van de door verzoeker aangehaalde rechtsbeginselen wordt niet aangetoond. Het tweede middel is niet ernstig."*

### 3.1.3. Beoordeling

3.1.3.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissingen ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door de verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De door de verzoeker aangebrachte elementen worden hierbij, één na één, op een overzichtelijke en individuele wijze in de eerste bestreden beslissing besproken.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet concreet aangetoond.

3.1.3.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in de eerste bestreden beslissing opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens

voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen en waarvan de verzoeker tevens de schending aanvoert, alsook en in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”*

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen. Aangezien artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een uitzondering vormt op de algemene regel, vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, dient deze uitzondering bovendien restrictief te worden toegepast.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheid rust derhalve op de aanvrager en het komt de verweerder enkel toe om bij het nemen van een niet-ontvankelijkheidsbeslissing op deugdelijke en zorgvuldige wijze te motiveren waarom de ingeroepen elementen niet als een buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De Raad benadrukt dat de verweerder bij het beoordelen van het al dan niet buitengewoon karakter van de aangevoerde omstandigheden over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt. De Raad kan

enkel nagaan of hij die niet op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft ingevuld. Het is niet aan de Raad om zelf de aangevoerde omstandigheden op hun merites te beoordelen.

3.1.3.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 *in fine*).

3.1.3.4. In een derde onderdeel van het middel viseert de verzoeker het volgende motief uit de eerste bestreden beslissing:

*“Betrokkene beroept zich op het feit dat een terugkeer naar Ethiopië een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM vanwege het risico op vervolging dat hij daar zou lopen. Verzoeker haalt aan dat hij van Amhaarse origine is en op basis daarvan discriminatie en uitsluiting zou ervaren en dat deze discriminatie en agressie ten aanzien van Amharas prevalent zou blijven. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een artikel in Journal of Peace Research vol. 50 nr.1 van april 2018 “Ethnic Cleansing in Ethiopia”, een verslag van Amnesty International dd. 08.06.2018 “Government must protect victims of escalating ethnic attacks”, een verslag van Freedom House: Freedom in the world 2020 - Ethiopia dd. 04.03.2020, het ‘World report 2022-Ethiopia’ van Human Rights Watch, ‘COI-focus - Ethiopië - de algemene situatie in Addis Abeba’ van het CGVS dd. 28.03.202, ‘Position on return to Ethiopia’ van UNHCR van maart 2022, ‘Report 2021/22: the state of the world’s human rights, Ethiopia 2022’ van*

*Amnesty International, 'Freedom in the world 2021- Ethiopia' van Freedom House, ee krantenartikel van de BBC dd. 27.05.2012, 'Ethiopi, Tigray Forces summarily execute civilians' van Human Rights Watch dd. 09.12.2021, een krantenartikel uit de Addis Standard dd. 21.02.2022, een krantenartikel van Borkena dd. 17.04.2021 en een krantenartikel van Al Jazeera dd. 11.03.2022. Betrokkene beweert dat hij vreest voor discriminatie, vervolging en uitsluiting indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging, discriminatie en uitsluiting volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van persoonlijk en concreet bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing naar algemene rapporten en verslagen blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RvV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018). In deze situatie komt het aan verzoeker toe om zich niet te beperken tot een verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst, maar aan de hand van voldoende concrete en persoonlijke elementen minstens een begin van bewijs naar voor te brengen van een mogelijk behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelt zo ook in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020, RvV arrest 234690 van 31 maart 2020). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen (RvV, 27 jul. 2007, nr 1.018). De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden."*

In essentie betoogt de verzoeker dat uit zijn dossier afdoende blijkt dat hij van Amhaarse origine is, wat ook door de verweerder niet wordt betwist. De verzoeker benadrukt dat hij bij zijn aanvraag en bijhorende actualisaties verschillende rapporten heeft voorgelegd waaruit blijkt dat Amhara personen in Ethiopië worden gediscrimineerd en dat er agressie ten opzichte van hen plaatsvindt. Volgens de verzoeker gaat het niet op om hieromtrent te oordelen dat de bijgebrachte rapporten slechts algemeen zijn en niet worden toegepast op zijn individuele situatie. De verzoeker benadrukt dat het niet-betwiste gegeven dat hij Amhara voldoende is om aan te nemen dat de algemene rapporten over Amhara's ook op hem van toepassing zijn.

De verzoeker voert aan dat hij omwille van zijn Amhara-etnie zal worden gediscrimineerd en mogelijks ook geweld zal dienen te ondergaan en dat dit het hem bijzonder moeilijk maakt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Hij betoogt dat het voor hem ook moeilijker zal zijn om huisvesting en een inkomen te vinden omdat Amhaarse mensen zodanig gediscrimineerd worden. De verzoeker betoogt dat dit een impact heeft op zijn mogelijkheden om terug te keren naar zijn land van herkomst ook al zou dit geen onmenselijke behandeling uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker wijst erop dat de Raad reeds in verschillende arresten oordeelde dat de beoordeling van de buitengewone omstandigheden betrekking heeft op de moeilijkheid om de machtigingsaanvraag in het land van herkomst in te dienen en dat dit begrip ruimer is dan artikel 3 van het EVRM. Door het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te herleiden tot een beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM werd volgens de verzoeker artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beperkend geïnterpreteerd en aldus geschonden. De verzoeker duidt in dit verband bij wijze van voorbeeld op 's Raads arrest met nummer 226 086 van 13 september 2019.

Het begrip 'buitengewone omstandigheden' in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd als zijnde omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in



het land van herkomst. In zijn aanvraag van 1 april 2020 (die ditmaal wel in het administratief dossier kan worden teruggevonden) had de verzoeker, nadat hij had gewezen op de discriminatie ten aanzien van de Amhara in Ethiopië, expliciet het volgende benadrukt:

*"Hierbij dient benadrukt te worden dat de beoordeling of een situatie een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een andere manier dient te gebeuren dan de beoordeling of een situatie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uitmaakt".*

Desondanks verwijst de verweerder naar rechtspraak van de Raad die betrekking heeft op een risico op foltering of onmenselijke of mensonterende behandelingen, of met andere woorden artikel 3 van het EVRM. De verweerder verwijst ook naar rechtspraak omtrent artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een reëel risico op ernstige schade in het kader van een verzoek om internationale bescherming. De Raad benadrukt dat 's Raads arrest met nummer 1 018 van 27 juli 2007 een zaak in volle rechtsmacht betrof, waar de Raad zich diende uit te spreken over de vraag of de betrokkene in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus of voor de status van subsidiaire bescherming. Dit is, zoals de verzoeker pertinent opmerkt, een andere beoordeling dan de vraag of hij al dan niet buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangetoond.

De verzoeker kan daarnaast tevens worden gevolgd waar hij opmerkt dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt betwist dat hij van Amhaarse origine is.

De verzoeker betoogt dat in de eerste bestreden beslissing foutief wordt gemotiveerd dat hij geen (begin van) bewijs heeft voorgelegd die de bewering dat hij vreest voor discriminatie, vervolging en uitsluiting zou kunnen staven. De verzoeker geeft aan dat hij in zijn machtigingsaanvraag van 1 april 2020 de volgende rapporten had bijgebracht:

- Bekalu Atnafu, "Ethnic cleansing in Ethiopia", Journal of Peace Research Vol. 50 nr. 1, april 2018, p. 77, beschikbaar via:  
[https://www.researchgate.net/publication/326741000\\_Ethnic\\_Cleansing\\_in\\_Ethiopia](https://www.researchgate.net/publication/326741000_Ethnic_Cleansing_in_Ethiopia);
- Amnesty International, "Government must protect victims of escalating ethnic attacks", 8 juni 2018, beschikbaar via: <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2018/06/ethiopia-government-must-protect-victims-of-escalating-ethnicattacks/>;
- Freedom House: Freedom in the World 2020 - Ethiopia, 4 March 2020, beschikbaar via: <https://www.ecoi.net/en/document/2025913.html>.

De verzoeker geeft tevens aan hieromtrent in de actualisering van 3 juni 2022 uitgebreid te hebben geargumenteed.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker in zijn aanvraag van 1 april 2020 onder meer het volgende heeft naar voor gebracht:

*"3.1.2. Ten tweede zou een terugkeer naar Ethiopië een schending inhouden van artikel 3 EVRM vanwege het risico op vervolging dat verzoeker daar zou lopen. Waar verzoeker in 2003 internationale bescherming vroeg op basis van zijn lidmaatschap bij de EDP (Ethiopian Democratic Party), staat de vervolging die hij vandaag de dag zou ervaren hier los van. Moest verzoeker vandaag terugkeren naar Ethiopië dan zou hij discriminatie en uitsluiting ervaren op basis van zijn etniciteit. Verzoeker is namelijk Amhara van origine. Deze bevolkingsgroep is in de laatste jaren het slachtoffer geworden van 'ethnic cleansing' door de Ethiopische overheid (stuk 35):*

*"(...) the ruling class categorizes a certain group of people (Amharic language speakers) as an enemy and attempts to eliminate them from the area they inhabit. Amharic language speakers living as a minority group in other regional states are persecuted or endangered. The frequent occurrence of ethnic cleansing in Ethiopia has been attributable to the nature of the government's policy of ethnic federalism and the relentless desire of the ruling class to downgrade Amharic language speakers who are considered by the government to have been former rulers."*

*Mensenrechten organisaties zoals Amnesty International roepen op een einde te stellen aan de uitzetting en verdrijving van Amharas dewelke het gevolg zijn gewelddadige aanvallen op deze groep mensen (stuk 36). De spanningen liepen echter hoger op wanneer de president van de Amhara regio vermoord werd in 2019 (stuk 37):*

*"After the June 2019 assassinations of the Amhara region president and two of his aids, the government blocked internet and mobile networks for more than a week, during which communication and access to information was highly restricted. No official reasons for the shutdown were communicated to the public. Similarly, authorities did not provide adequate information about decisions to postpone the 2019 Sidama referendum, which was scheduled for July but delayed before being held in late November."*<sup>2</sup>

*Uit voorgaande kan besloten worden dat de spanningen niet verminderd zijn, integendeel. De discriminatie en agressie ten aanzien van Amharas blijft prevalent. Verzoeker zou dus, indien hij terug zou moeten keren naar Ethiopië om aldaar de regularisatieaanvraag in te dienen, vanwege zijn Amhara origine geconfronteerd worden met discriminatie en uitsluiting. Deze omstandigheden maken een buitengewone omstandigheid uit in de zin van artikel 9bis die het onmogelijk maken de aanvraag vanuit Ethiopië in te dienen.*

*Hierbij dient benadrukt te worden dat de beoordeling of een situatie een buitengewone omstandigheid uitmaakt in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet op een andere manier dient te gebeuren dan de beoordeling of een situatie een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie uitmaakt."*

De verzoeker voert aan dat op zijn minst niet wordt gemotiveerd waarom de bovenstaande elementen geen begin van bewijs zouden vormen. Daarnaast voert de verzoeker aan dat hij ook in zijn actualisering van 3 juni 2022 op uitgebreide wijze naar allerlei rapporten had verwezen.

Blijkens het administratief dossier heeft de verzoeker in zijn actualisering van 3 juni 2022 onder meer nog het volgende gesteld:

#### *"1.2. Situatie in Ethiopië*

*De heer W. (...) behoort tot de Amhara bevolkingsgroep in Ethiopië, het niet betwist wordt in casu. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 25 april 2022, nr. 271.820) alsook de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hebben dit gegeven bevestigd.*

*Het is van algemene bekendheid dat de situatie in Ethiopië zeer onstabiel is, gelet op het conflict in de Tigray regio en op de historisch ingewikkelde situatie tussen diverse etnische bevolkingsgroepen, onder andere tussen Oromo en Amhara (stuk 4, 7, 9, 10). Het rapport over Ethiopië van 2022 van Human Rights Watch bevestigt dat de mensenrechten en humanitaire situatie in het land nog verergerd is in 2021 (stuk 4). Aanslagen op burgers zijn zelfs gebruikelijk in Ethiopië, waarbij Amhara regelmatig geviséerd worden, bevestigd voor rapporten van diverse mensenrechtenorganisaties (stuk 4, 7, 9, 10):*

*"Tigrayan forces were also implicated in serious abuses against Amhara civilians."*

*Er is zelfs sprake van een genocide ten aanzien van Amhara (stuk 12 en 13).*

*De conflicten hebben tentakels tot in de hoofdstad. De Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken bevestigt dat het conflict een impact heeft op de stabiliteit van het hele land (stuk 3).*

*In Addis Abeba wordt geweld gepleegd tegen Amhara, onder meer onschuldige burgers. De Oromo-gemeenschap vallen specifiek Amhara aan (CGVS, "COI Focus – Ethiopië – De algemene situatie in Addis Abeba," 28 maart 2022, p. 13-14, stuk 5, [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi\\_focus\\_ethiopie\\_de\\_algemene\\_situatie\\_in\\_addis\\_abeba\\_20220328.pdf](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_ethiopie_de_algemene_situatie_in_addis_abeba_20220328.pdf)):*

*"Volgens Minority Rights Group International (MRG), valt een georganiseerde en grote groep van overwegend jonge mensen uit de Oromo-gemeenschap Amhara aan en brandt de groep hotels, scholen, zakencentra en huizen van Amhara plat."*

*"De Amhara Association of America (AAA) meldt in een rapport van april 2021 getiteld Untold Massacres Against Ethnic Amharas in Ethiopia dat de autoriteiten in Addis Abeba in februari 2021 meer dan 370 Amhara-huishoudens met geweld hebben verdreven uit een gebied vlakbij de internationale luchthaven dat bekend staat als Bole Homes... Ook meldt deze bron een stijging van het aantal gedwongen uitzettingen en arrestaties van Amhara in Addis Abeba. AAA betoogt dat de overheidsinstanties*

verantwoordelijk zijn voor de gedwongen uitzettingen in Addis Abeba. Het meeste geweld gebeurt buiten de hoofdstad door het OLA en gewapende groepen. AAA waarschuwt dat, gezien de verzwakte staatscapaciteit en het gebrek aan zelfbeschikkingsrecht onder Amhara buiten de eigen regio in Ethiopië, slachtingen tegen Amhara zullen doorgaan. ”

Ook rapporteert het CGVS dat mensen van origine Amhara zeer moeilijk onderdak vinden in de hoofdstad Addis Abeba (stuk 5 en 12).

De humanitaire situatie in Ethiopië is schrijnend, stelt UNHCR (UNHCR, “Position on returns to Ethiopia”, maart 2022, <https://www.ecoi.net/en/file/local/2070760/623079204.pdf>, stuk 6):

“In December 2021, the Famine Early Warning Systems Network (FEWS NET) warned of record levels of humanitarian assistance needs in Ethiopia in 2022.<sup>53</sup> That same month the World Food Programme (WFP) reported that it was facing a major funding shortfall over the next six months, threatening its ability to meet the critical food and nutrition needs of millions of food insecure Ethiopians and refugees. The combined effects of conflict, drought, flooding, desert locust invasions, market disruptions, currency depreciation, high food prices and the COVID-19 pandemic have left an estimated 13.6 million people across the country food insecure.<sup>54</sup> A total of 22.3 million people in Ethiopia will be targeted for humanitarian assistance in 2022.”

Het rapport maakt verder melding van sprinkhaan plagen, droogte, overstromingen in het land.

Freedom House rapporteert over vrijheid in Ethiopië (stuk 8). Het land scoort 0 op 4 op de stelling of individuen bewegingsvrijheid genieten, met inbegrip van de mogelijkheid om hun woonplaats, hun job of onderwijs te wijzigen.

Bijgevolg vreest de heer W. (...) terecht geen onderdak of job te vinden in Ethiopië gedurende de periode van de visumaanvraag, waardoor hij onmogelijk in zijn eigen levensonderhoud kan voorzien.

Bovendien heeft hij volgens de Ethiopische regelgeving reeds de pensioensleeftijd bereikt. Dit gegeven zorgt voor een extra barrière om werk te vinden in Ethiopië. Werkgevers zullen niet bereidwillig zijn om een 61-jarige, die 19 jaar het land heeft verlaten, aan te nemen.

Sinds 19 jaar is hij niet meer in zijn land van herkomst geweest met als gevolg dat hij er helemaal van vervreemd is. Hij heeft er geen netwerk. Vermits zijn ex-echtgenote en zijn kinderen de heer W. (...) hebben verstoten, zullen ze hem geen onderdak geven of steunen gedurende de procedure.

Vermits de heer W. (...) geen netwerk heeft in Ethiopië of in Addis Abeba, staat hij er helemaal alleen voor. Evenmin heeft hij voldoende bestaansmiddelen om zich te beredderen in Ethiopië: namelijk huisvesting, transport, levensonderhoud, met inbegrip van noodzakelijke voeding en zuiver water. Bij terugkeer zal hij zich aldus in een bijzonder moeilijke situatie terugvinden.

Daarenboven, in Ethiopië is slechts 1.23 % van de bevolking gevaccineerd tegen COVID-19 waardoor de gezondheidssituatie niet gestabiliseerd is, integendeel, waarbij Addis Abeba het zwaarst geteisterd is, ook bevestigd door de Federale Overheidsdienst van Buitenlandse Zaken (stuk 3 en 7). Het is algemeen bekend dat 60 plussers een hoger risico lopen om te overlijden of ernstig ziek te worden van dit virus. De heer W. (...) heeft absoluut niet de middelen om in Ethiopië voor zijn eigen gezondheidszorg in te staan. De gezondheidszorg is zodanig rudimentair dat de Federale Overheidsdienst van Buitenlandse Zaken aanraadt om zich te repatriëren naar een ander land om adequate gezondheidszorg te genieten.

Van een vreemdeling kan geen terugkeer naar zijn land van herkomst vereist worden indien dit voor hem grote moeilijkheden met zich zou meebrengen. Opnieuw dient herhaald te worden dat volgens vaststaande rechtspraak geen overmacht vereist is. De heer W. (...) zal blootgesteld worden aan een onnodig niveau van hardheid dat kan vermeden worden.

De situatie in Ethiopië vormt eveneens een buitengewone omstandigheid.”

Uit de motivering van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verweerder erkent dat de verzoeker in zijn machtigingsaanvraag van 1 april 2020 en de bijhorende actualisaties verschillende rapporten heeft voorgelegd:

*“Verzoeker haalt aan dat hij van Amhaarse origine is en op basis daarvan discriminatie en uitsluiting zou ervaren en dat deze discriminatie en agressie ten aanzien van Amharas prevalent zou blijven. Ter staving hiervan legt betrokkene volgende stukken voor: een artikel in Journal of Peace Research vol. 50 nr.1 van april 2018 “Ethnic Cleansing in Ethiopia”, een verslag van Amnesty International dd. 08.06.2018 “Government must protect victims of escalating ethnic attacks”, een verslag van Freedom House: Freedom in the world 2020 - Ethiopia dd. 04.03.2020, het ‘World report 2022-Ethiopia’ van Human Rights Watch, ‘COI-focus - Ethiopië - de algemene situatie in Addis Abeba’ van het CGVS dd. 28.03.202, ‘Position on return to Ethiopia’ van UNHCR van maart 2022, ‘Report 2021/22: the state of the world’s human rights, Ethiopia 2022’ van Amnesty International, ‘Freedom in the world 2021- Ethiopia’ van Freedom House, een krantenartikel van de BBC dd. 27.05.2012, ‘Ethiopi, Tigray Forces summarily execute civilians’ van Human Rights Watch dd. 09.12.2021, een krantenartikel uit de Addis Standard dd. 21.02.2022, een krantenartikel van Borkena dd. 17.04.2021 en een krantenartikel van Al Jazeera dd. 11.03.2022.”*

De verzoeker kan worden gevolgd dat het kennelijk onredelijk is om enerzijds te erkennen dat de verzoeker in zijn machtigingsaanvraag van 1 april 2020 met bijhorende actualisaties verschillende rapporten heeft bijgebracht om de discriminatie en de agressie ten aanzien van de Amhara's in Ethiopië te ondersteunen en vervolgens te motiveren: *“Betrokkene beweert dat hij vreest voor discriminatie, vervolging en uitsluiting indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging, discriminatie en uitsluiting volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.(...) De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* Immers heeft de verzoeker zich in zijn aanvraag van 1 april 2020 en bijhorende actualisaties niet beperkt tot een loutere vermelding dat hij vreest voor vervolging, discriminatie en uitsluiting, doch het blijkt en het wordt door de verweerder zelf erkend dat de verzoeker ter staving van de discriminatie en agressie ten aanzien van de Amhara in Ethiopië verschillende rapporten heeft bijgebracht, die in de eerste bestreden beslissing ook worden opgesomd.

De verzoeker betoogt dat in de eerste bestreden beslissing volledig wordt voorbijgegaan aan het feit dat op ontegensprekelijke wijze vaststaat dat hij van etnische origine Amhara is en dat de talrijke rapporten die werden overgemaakt aan de verweerder net bevestigen dat personen van Amhara-origine worden geïdendeerd en zeer vaak slachtoffer worden van gewelddadige aanvallen omwille van etnische motieven. De verzoeker stelt dat de algemene rapporten dus wel degelijk op zijn eigen persoonlijke situatie worden betrokken, met name omdat hij aanhaalt dat hij vreest het slachtoffer te worden van etnisch gemotiveerd geweld tegen de etnische groep van de Amhara.

Zoals de verzoeker pertinent aangeeft, wordt in de bestreden beslissing niet betwist dat hij van origine Amhara is. In de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk bevestigd dat de verzoeker in zijn machtigingsaanvraag van 1 april 2020 en de daarop volgende actualisaties verschillende rapporten heeft bijgebracht om de discriminatie en de agressie ten aanzien van de Amhara's in Ethiopië te ondersteunen. De inhoud van deze rapporten wordt door de verweerder ook niet in vraag gesteld.

Zoals hierboven werd uiteengezet, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

Gelet op wat de verzoeker in zijn aanvraag van 1 april 2020 en de navolgende aanvullingen heeft uiteengezet is het duidelijk dat de verzoeker voorhoudt deel uit te maken van de etnische groep van de Amhara. In zijn machtigingsaanvraag van 1 april 2020 en de daarop volgende actualisaties heeft de verzoeker verschillende rapporten bijgebracht om de discriminatie en de agressie ten aanzien van de Amhara's in Ethiopië te ondersteunen. In de eerste bestreden beslissing wordt niet betwist dat de verzoeker van Amhaarse origine is en evenmin wordt betwist dat deze bevolkingsgroep in Ethiopië met discriminatie en agressie wordt geconfronteerd. Het is in het licht van deze gegevens en in het licht van

de rechtspraak omtrent de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming dan ook onjuist en kennelijk onredelijk om te stellen dat de verzoeker *“zijn beweringen (dient) te staven met een begin van persoonlijk en concreet bewijs terwijl in casu het enkel bij een verwijzing naar algemene rapporten en verslagen blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3 (van het EVRM). De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.”* Gelet op het voorgaande kan de verzoeker worden bijgetreden waar hij argumenteert dat het niet-betwiste feit dat hij van Amhaarse origine is, voldoende is om aan te nemen dat de algemene rapporten over Amhara's in Ethiopië ook op hem van toepassing zijn.

Nu niet wordt betwist dat de verzoeker van Amhaarse origine is en hij in zijn machtigingsaanvraag van 1 april 2020 en navolgende actualisaties verschillende rapporten heeft bijgebracht om de discriminatie en de agressie ten aanzien van de Amhara's in Ethiopië te ondersteunen, rapporten die in de eerste bestreden akte één voor één worden opgesomd, komt het eveneens kennelijk onredelijk voor om er bij de beoordeling van de door de verzoeker aangebrachte gegevens op te wijzen dat *“het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen (RVV, 27 jul. 2007, nr 1.018).”* (de Raad onderlijnt). De verzoeker heeft bij zijn aanvraag immers op geen enkele wijze naar voor gebracht dat elke Ethiopiër de gerapporteerde discriminatie, uitsluiting en agressie dient te vrezen, doch hij heeft er specifiek op gewezen dat hij van Amhaarse origine is en dat hij omwille van deze origine discriminatie, uitsluiting en agressie vreest, waarbij hij verwees naar de hierboven aangehaalde rapporten, die het specifiek over de Amhara – en niet over elke Ethiopiër - hebben.

De motieven van de eerste bestreden beslissing geven derhalve blijk van een incorrecte en onredelijke beoordeling van de door de verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, is aangetoond.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor een vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3.1.3.5. Het verweer in de nota met opmerkingen doet geen afbreuk aan het voorgaande. In de nota met opmerkingen stelt de verweerder dat bij het nemen van de eerste bestreden beslissing rekening werd gehouden met al wat de verzoeker in zijn aanvraag heeft aangehaald, waarna de verweerder de eerste bestreden beslissing citeert. De verweerder werpt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat uitvoering werd gemotiveerd over de voorgehouden schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de Amhaarse origine van de verzoeker. De verweerder meent dat de verzoeker ook in het kader van het thans voorliggende verzoekschrift in gebreke blijft om met een begin van bewijs dat op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft het tegendeel aan te tonen. Dit verweer kan, gelet op hetgeen voorafgaat, geen stand houden.

In dit verband wordt nogmaals benadrukt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148).

De verweerder is daarnaast weinig ernstig waar hij in de nota opwerpt dat de verzoeker zich beperkt tot een herhaling van de elementen uit zijn machtigingsaanvraag zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Het is niet omdat hij in de uiteenzetting van zijn middel ter ondersteuning van zijn betoog gedeeltelijk herhaalt wat hij in zijn aanvraag naar voor heeft gebracht, dat de verzoeker zich zou beperken tot een loutere herhaling van datgene wat hij in zijn machtigingsaanvraag en bijhorende actualisaties naar voor heeft gebracht.

Uit wat hierboven werd uiteengezet blijkt, in tegenstelling tot wat de verweerder in de nota met opmerkingen voorhoudt, dat de verzoeker wel degelijk heeft aangetoond welke gekende feiten en elementen de verweerder bij het nemen van de eerste bestreden beslissing niet correct heeft beoordeeld.

3.2. In een derde middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, voert de verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht, van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet in combinatie met artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

3.2.1. Het derde middel wordt als volgt onderbouwd:

*“Het huidig bevel om het grondgebied te verlaten van 12 december 2022 (bijlage 13) vervangt het vorig bevel om het grondgebied te verlaten van 5 mei 2022 als accessorium van de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis.*

*Vermits het bevel om het grondgebied te verlaten van louter een gevolg is van de ongunstige beslissing van 12 december 2022 met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf, dient eveneens het bevel vernietigd te worden indien de beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9bis van 12 december 2022 vernietigd wordt en dit omwille van een schending van dezelfde rechtsregels als aangehaald onder de twee eerste middelen.*

*Echter, verzoeker haalt eveneens een schending aan van de artikelen 7, lid 1, 1° en 74/13 van de Vreemdelingenwet, in combinatie met het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen als een apart middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Het is namelijk zo dat het bevel om het grondgebied te verlaten op een foutieve wijze vermeldt dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort, dit terwijl hij een kopie van dit geldig paspoort heeft overgemaakt aan de tegenpartij als bijlage van de aanvraag tot machtiging tot verblijf ingediend op 1 april 2020;*

*Dat het daarom in strijd is met de elementen in het administratief dossier te stellen dat verzoeker niet in het bezit zou zijn van een geldig paspoort om op basis van artikel 7, 1° lid 1e van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren.*

*Dat het bevel om het grondgebied te verlaten daarom moet worden vernietigd omwille van een kennelijke appreciatiefout en een schending van de materiële motiveringsplicht in strijd met het artikel 7, 1e lid 1e en 62 van de Vreemdelingenwet;*

*Dat daarnaast er ook een schending is van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, omdat er op niet-afdoende wijze rekening wordt gehouden met het gezins- en familieleven in toepassing van artikel 8 EVRM, nu er reeds onder de eerste twee middelen op afdoende wijze is aangetoond dat de bestreden beslissing van onontvankelijkheid van de aanvraag 9 bis niet op afdoende wijze is gemotiveerd omtrent de verregaande engagementen van verzoeker in de kerkgemeenschap, zijn duurzame sociale relaties en zijn duurzame lokale verankering, wat elementen zijn die ressorteren onder het artikel 8 EVRM;*

*Dat het bevel om het grondgebied te verlaten daarom ook moet worden vernietigd;”*

3.2.2. In de nota met opmerkingen gaat de verweerder niet in op het derde middel dat door de verzoeker in zijn verzoekschrift werd opgeworpen.

3.2.3. Beoordeling

De verzoeker voert aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de eerste bestreden beslissing en het bevel eveneens dient te worden vernietigd wanneer de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd en dit omwille van een schending van dezelfde rechtsregels als aangehaald onder de twee eerste middelen.

Het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen nadat met de eerste bestreden beslissing de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van zulk een aanvraag wordt

onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn die toelaten om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland. Dit impliceert het antwoord op de vraag of de verzoeker al dan niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Hierboven werd bij de bespreking van het tweede middel een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, vastgesteld.

Er kan in de huidige stand van het geding niet uitgesloten worden dat de aangevoerde elementen in de machtigingsaanvraag van 1 april 2020 en de bijhorende actualisaties mogelijk buitengewoon zijn in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Daar komt nog bij dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming een absoluut karakter heeft.

Gelet op de gebrekkige motivering in het licht van artikel 3 van het EVRM van de eerste bestreden beslissing en gelet op het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM wordt tevens overgegaan tot een vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

Het derde middel is in de aangegeven mate gegrond. Dit volstaat voor een vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

#### 4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

### OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

#### Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 12 december 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), worden vernietigd.

#### Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. DE GEYTER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE